

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim poteče koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za četrt leta	3	„	30	„
„ jeden mesec	1	„	10	„

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za četrt leta	4	„	—	„
„ jeden mesec	1	„	40	„

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Boj Hrvatov za svoje pravice.

Priznati se mora, da je Hrvatskejša nagodba, katero je leta 1868. sklenila z Ogrsko, zagotovila jako ugodno stanje in skoro popolno neodvisnost. Vsaj v notranje njene zadeve ni se smel nikdo utikati, tako, da so Hrvatje res postali pravi in jedini gospodarji v lastni hiši. A tudi pri uradih, ki so ostali skupni ter neposredno podredjeni ogrskemu ministerstvu, imel je veljati vsled § 57. te nagodbe za notranje in izvanjsko uradovanje hrvatski jezik izključljivo uradnim jezikom. To vse kaže se nam Slovencem, ki se moramo boriti za veljavo našega jezika celo v izvanjskem uradovanju, kakor pogled v obljubljeni deželo, in res bi se Hrvatje mogli nazvati srečnim narodom, ko bi se vse, kar se jim je v nagodbi zagotovilo, bilo tudi točno in vestno izvrševalo.

In tu nam je treba ozreti se po uzrokih, iz katerih se jasne nagodbene določbe neso izpolnile.

— Prvi je pač ta, da se je nagodba sklenila z magjarskim narodom, kateri, ne glede na njegovo naravo, ki se nasproti ostalim narodom, ki so obsojeni živeti z njim pod jedno krono, nagiba vedno k surovejši sili, je razen tega že večkrat v teku let pokazal, kaj je „magjarica fides“. Oprežni hrvatski domoljubi spoznali so tudi takoj nevarnost, katera je pretela točnemu izvrševanju vseh nagodbenih določeb s strani prekodravske „bratov“; bilo je pa vender tudi taci, ki so se na viteštvo magjarskega naroda zanašali, in v tabor teh je necega lepega dne prešla zavoljo nekaterih osebnih koncesij tudi narodna stranka hrvatska. Komaj pa je pesnik Smajil Age zasel v Zagrebu v dvorcu na Markovem trgu banski stol, že se je počelo uresničevati, česar so se previdnejši domoljubi vedno bali. Od leta do leta naseljevalo se je na Hrvatsko čedalje več magjarskih, hrvatskega jezika popolnem nezmožnih železničnih uradnikov, mej tem, ko so se hrvaščine zmožni predstavljali prav po načelu, ki je nekdaj bilo v navadi pri tostranskem naučnem ministerstvu, „hundert Meilen vom kroatischen Land“. Da je za taci okoliščin ne samo notranje, temveč celo izvanjsko uradovanje v hrvatskem jeziku postalo nemogoče, ni mi treba zatrjevati. A ne samo hrvatsko uradovanje pri železnicah udušili so proti jasnim določbam nagodbe „ljubeznivi prekodravske bratje“, tudi od zunaj so hoteli pokazati, da železnica od Žakanja do Reke ne pelje „preko hrvatske zemlje“, temveč po „Magyar-orszagu“. Zato so vsi napisi po postajah morali biti na prvem mestu magjarski, zato so hrvatske postaje Koprivnica, Križevac, Karlovac dobile magjarska imena Káproneza, Kőrös, Károlyvaros, in celo Zagreb postal je Zággráb.

Isto tako, ko po železnicah, ravnalo se je tudi pri ostalih ogrskemu komunikacijskemu ministerstvu podredjenih zavodih. Tako je dunavsko parobrodar-

sko društvo na vseh postajah od Osjeka do Zemuna dalo napraviti jedino magjarske, od Zemuna do Siska pa magjarske in nemške nadpise, ne privoščivši hrvatskim nadpisom na hrvatskejši zemlji niti najmanjšega prostora; ravno tako pa se je po raznih poštah začelo uvajati magjarsko uradovanje ter se začela na poštah pečati pačiti krasna hrvatska imena, da so postala prikladnejša betjarskemu okusu. — Vse to ni se vršilo Bog si ga vedi kako tajno; temveč vsakdo, kdor je v Hrvatskejši imel oči, da vidi, mogel je to eklatantno prestopanje nagodbenih določeb opazovati in neodvisni listi so tudi večkrat prijavljali razna fakta in proposita ter pozivali bana, da brani nagodbo taci brezobzirnih prestopkov. A vlada in njena stranka — „narodna stranka hrvatska“ — bili ste slepi in gluhi; neste se hoteli zameriti pri „studencu milosti“ v Budapešti; pustili ste leta in leta, da so njuni zavezniki spodkopavali najvažnejše temelje nagodbe, popuščali najvitalnejše interese državopravne samostojnosti hrvatske. In ko so se iskrenim domoljubom pod vodstvom Mrazovičevim naposled vender le odprle oči, da s svojim brezmejnim zaupanjem v pravicoljubnost Magjarov preveč škodujejo lastnemu narodu in njegovemu razvitku, ter so konečno od vlade zahtevali resnega dela v zapreko protipostavnih postopkov magjarske vlade, ostali so možje osamljeni — večina ostala je pri svojem fatalizmu.

Nasledek tega pa so poslednji dogodki v Zagrebu, kateri imajo mej vsemi dogodki poslednjih dni v notranji naši politiki brezdvobeno največjo važnost. Magjari, videč, da ni od nikoder protesta proti narivanju magjarskega jezika po Hrvatskejši, videč, da so celo Zagrebčani privadili se na kolo-dvoru ostentativno izobešene table z nadpisom „Zággráb“, postali so drzovitejši in izobesili so v sredini glavnega mesta grb, obrobjen z nadpisom v

LISTEK.

Klara Milič.

(Ruski spisal J. C. Turgenjev, poslovenil J. P.)

(Dalje.)

XV.

Aratov ulegel se je zdaj spat, dasi se mu ni prav ljubilo; pa nadejal se je, da se v postelji prav dobro počije. Napenjanje živcev ga je bolj utrudilo, kakor fizični trud potovanja. Dasi je bil truden, zaspati vender ni mogel. Poskusil je čitati, pa vrste so se mu mešale pred očmi. Ugasnil je luč — in tema je bila po sobi. — Dolgo je ležal brez spanja z zaprtimi očmi . . . In zdaj — se mu je zazdelo: da mu šepeta nekdo na uho . . . . To je tolčenje srca in gibanje krvi, — mislil si je . . . Šepetanje se je kmalu spremenilo v govorjenje. Nekdo govoril je po ruski. Niti jedne same besede ni mogel uloviti . . . Pa bil je Klarin glas.

Aratov je odprl oči, vzdignil glavo in podprl jo s komolcem . . . . Glas bil je vedno slabši, pa nadaljevalo se je otožno, litro in nerazumljivo govorjenje . . .

To mora biti Klarin glas!

Nekdo je lahko tolkel po pijavnih tastah. Zaslisljali so se zopet potegnjeni glasovi . . . kakor neko stokanje . . . vedno jednaki. Potem so se pa zaslišale besede . . .

„Rože . . . rože . . . rože . . .“

— Rože — ponovil je šepetaje Aratov. — Oh, te rože, katere sem videl na glavi te ženske v sanjah.

„Rože,“ zaslišalo se je z nova.

— Ali si ti? — vprašal je šepetaje Aratov. Glas je na jedenkrat utihnil.

Aratov je čakal . . . . čakal — in zaril je glavo v vzglavje. To je zmeta sluha, mislil je. Kaj pa . . . če je ona res tukaj, blizu? . . . Ko bi jaz njo zagledal — ali bi se prestrašil? — ali bi se razveselil? Pa česa bi se bal? čemu bi se veselil? Tu bi bil samo dokaz, da je še drug svet, da je človeška duša neumirajoča. — Pa če bi tudi kaj videl — to bi bila samo zmeta vida . . .

Vender je prižgal svečo — ter z bistrim pogledom in s strahom pogledal je po sobi . . . a nič nenavadnega ni videl. Ustal je in šel k stereoskopu . . . . ter videl je zopet to glavico, gledajočo na stran. Čuvstvo strahu premenilo se je v Aratovu v

čuvstvo nevolje. Bilo je, kakor bi ga bila goljufala njegova pričakovanja . . . A celo smešna so se mu zdela ta pričakovanja. — Nazadnje je pa vender vse to le neumnost! — mrmral je in ulegel se v postelj — in ugasnil svečo. Zopet nastala je gosta tema.

Aratov je hotel zaspati . . . A v njem so se vzbudila nova čutila. Zdelo se mu je, da ona sedi sredi sobe, ne daleč od njega — in diše, da se jedva sliši. Hitro se je obrnil in odprl oči . . . Pa kaj je mogel videti v tej neprodirljivejši temi? — Začel je iskati užigalne klinčke po nočnej mizici . . . na jedenkrat se mu je zazdelo, da je nek tih in mehkek veter pihnil po vsej sobi, čez njega in skoz njega — in besedi: „Jaz sem“, zvučali ste mu po ušesih . . .

— „Jaz sem! . . . Jaz sem!“

Minulo je nekaj trenutkov, predno je mogel prižgati luč.

V sobi nikogar ni bilo — in on zopet ni ničesar slišal razen bitja svojega srca. Izpil je kozarec vode — in ostal je miren ter glavo podpiral z roko. Čakal je.

Mislil je: „čakati hočem. Ali je vse to le zmotnjava . . .“ ali je pa tukaj ona!“ Čakal je dolgo . . . tako dolgo, da mu je otekla roka, s ka-

o društveni slavnosti in poudarjal, da je prvokrat vihrala po ulicah Trsta slovenska trobojnica, opominjal društvenike, vzdržavati se vsake provokacije in demonstracije.

Odposlal se je takoj brzovjav visokemu pokrovitelju v Laksenburg, da je združeno „Delavsko društvo“ prosilo blagoslova pri slovesni maši visokej obitelji. Slovesno zbrano društvo, praznovaje rojstni dan svojega pokrovitelja, kliče navdušeno „živio“ cesarske visokosti in visokej kumici. Odgovor pa je bil iz Laksenbura: „Njegova c. kr. visokost zahvaljuje se za lojalno nazivljanje društvu najtopleje.“ Ta večerna zabava bila je v pravem pomenu res navdušena. Pevci in tudi mešani zbor prepeval je narodne pesni, katere so se morale večkrat ponavljati. Še le po polnoči začelo se je praznovati v prostorih, vse v najlepšem redu in veselji.

S Tolminskega 26. avgusta. [Izv. dop.] Naš blagodušni deželni glavar grof Coronini je zopet pokazal svojo nesebičnost. Odmenil je namreč letno plačo 2000 gold., katero dobiva kot deželni glavar, za štipendij ubogim goriškim dijakom, ki študirajo na univerzi. To je tem blažji čin, če pomislimo, da goriški Slovenci nemamo nikakih ustanov, ki bi pomagale revnim kmetskim sinovom dovršiti svoje študije. Naši krajski bratje so v tem oziru srečnejši, za nje je v obilej meri skrbel Knafl. Ta blagi čin bodi našim slovenskim deželnim poslancem kažipot, ko bodo glasovali o Locatellijevem predlogu, naj se deželnim odbornikom zniža plača od 1200 gld. na 600 gld. Ker so štirje odborniki, znašala bi prihranjena svota na leto 2400 gld., in če bi to svoto odmenili ustanovi v podporo ubogim dijakom, izobražujočim se na univerzi, bi na Goriškem dobili v nekotikih letih krepek, inteligentnih slovenskih naraščaj, katerega nam dandanes žalobno tako silno primanjkuje. Vse najboljše službe pri sodnih, pri vladi in drugod dobivajo Italijani in Nemci, ker nemamo dovolj slovenskih juristov, ki bi bili zmožni obeh deželnih jezikov.

Še nekaj bi se usojali svetovati našim deželnim poslancem. Naša Goriška gimnazija je še vedno povsem nemška, dasi je na njej samo 53 Nemcev, a ne vprašajte kakih. Koliko ljudskih šol vzdržuje dežela in s kakimi troški! In vsem učencem, ki prihajajo iz ljudske šole, je pot na gimnazijo in do višje omike zaprta, ker ne prinašajo seboj dovolj znanja nemškega jezika; vzprejmo se samo tisti, ki prihajajo iz Goriške vadnice. Naši hribovci bodo tedaj primorani pošiljati svoje sinove v Ljubljano ali v Kranj, kjer pri vzprejemnem izpitu ne zahtevajo toliko nemščine. Gospodje deželni poslanci, terjajte in zahtevajte letos zopet in zopet, da se v Gorici ustanove slovenske paralelke! Možno, da se vendar edenkrat omeči naš ljubeznivi gospod minister Conrad in usliši naše opravičene prošnje.

Pa še nekaj mi je na srci, česar nikakor ne morem in ne smem zamolčati. Vem, da bode ta poslednja opombica marsikoga neprijetno zadela, ali resnica je Bogu in ljudem sveta. Pograjati moram nekatere naše deželne poslance, da se pri obravnavah deželnega zbora vedno in vedno le italijanskega jezika poslužujejo. Principijsko obstate! Če Lah! ne umejo našega jezika, naj se ga pa uče! Pri nas velja enakopravnost! Italijanskim poslancem na ljubo italijanski govoriti, to ne gre, — to je preservilno!

Z Vrhnike 28. avg. [Izv. dop.] V nedeljo 26. t. m. napravili so nam dijaki v čitalnični dvorani veselico, katere čisti dohodek je bil namenjen naši šoli. Dvorana, koja se je v ta namen okusno pripravila, bila je že ob 8. uri polna. Videli smo mnogo tujcev: Ljubljančanov, Borovničianov, Logatčanov in družih, in še Primorska je imela svojega zastopnika.

Iz nasprotnega tabora se neso udeležili veselice, pa naj bodo potolaženi, kajti prav dobro smo se imeli, če tudi ni bilo Germanstvo zastopano in prepričan sem, da so se marsikaterej bolj slinile cedile po veselici, nego nam pri veselici po doma ostalih Tevtonkah.

O sporedu, ki se je zadnji trenutek popolnem predručal, kar bi se moralo občinstvu pred za-

četkom povedati, smemo reči, da so se vse točke prav dobro izvršile. Petje bilo je veliko bolje nego smo pričakovali, vse pesni so tako dopale občinstvu, da se jih je moralo več ponavljati. Gosp. Pogačnik osobito zasluži javno priznanje za kompozicijo: „Srce siroti“, samospev, koji je gospod skladatelj sam pel in s svojim čistim simpatičnim glasom očaral občinstvo. Iz „Fausta“ sviral je na gosli gosp. Jansekovič izvrstno, ter kakor lansko leto tudi letos pokazal svojo nenavadno spretnost in izvežbanost. Izbral si je težak komad, a bil mu je kos.

Burka „Gluh mora biti“ napravila je dovolj smeha. Gospod Demoiseau bi igral prav dobro, ko bi ne bil toliko smešen in bi se bil zdrževal sam smeha. Eglantina bila je še le prvokrat na odru, a je pokazala posebno nadarjenost in, če bi se vadila, bi gotovo jako napredovala, isto tako nje ljubček Placide. Bonifacelnov humor pa so že tisti večer poslušalci toliko hvalili, da se bojim, da mu utegne škodovati. Zadnje točke, plesu, pa ni hotelo biti konec, kajti sukalo se je toliko osob in tako vztrajno, kakor že dolgo ne v tej dvorani.

Naj še konečno gospodoma rediteljema te prekrasne veselice, gg. Jansekoviču in Lenaziju, ki sta se prav mnogo trudila, da sta nam priredila ta zabavni večer, tu izrečem toplo zahvalo.

Iz Višnjegore 28. avgusta. [Izv. dopis.] V navadi, skoro prorojeno je, da človek, ako mu primanjkuje gradiva, bodisi v govorjenji ali pa v pisanji bitro poseže po vremenu. Da bi tudi jaz bil katerikrat primoran poročati, kako vreme da imamo ali kaka bode letina, močno dvomim. Sleherni dan se čujejo novice, a boljše, da nekatere ostanejo mej nami, nikakor nam neso v čast! — Bodem rajši drugokrat kako zasoljeno rekel o našem „Don Quixotu“ (pod drugim imenom znanem) ali pa o „Don Juan-u“ iz Zatičine!

Najprvo mi mora biti gmotni smoter mesta pred očmi, a potem se le — „jour fix-ovci“ njegov.

Gotovo največje zlo pri nas je, da nemamo niti zdravnika. Bolnik mora čakati dve uri ali še dalje, predno pride pomoč. (?) Želeti bi bilo, da bi se mestno starešinstvo malo bolj zanimalo za odstranitev te nepriičnosti ter odločneje postopalo, sosebno sedaj, ko se je plača znatno zvišala. Kje tiči uzrok, da se služba ne razpiše, mi do sedaj ni znano. Res, da je bila poprej služba mnogokrat razpisana, a vedno zaman; temu uzrok je pa bila preskromna plača. —

Ali je tudi zadnja žrtev smrti, koja nam je tako živo dokazala, kako hudo je biti brez hitre pomoči, ostala brez upliva? Se li tudi sedaj ne bode krepkeje postopalo priti v okom tej nezgodi? Naj bi vendar možje, kojim bi napredek mesta moral biti prva skrb, kaj storili, da bi Višnjagora ne bila samo z imenom mesto, nego tudi v resnici!

—y—

Iz slovenske dežele 28. avgusta. [Izv. dop.] Gospod urednik! Če nemško-judovska „N. Fr. Presse“ od 26. t. m. svoj uvodni članek pričinja s stavkom: „Die slavische Fluth steigt“, zakaj bi jaz danes ne pričel svojega dopisa s stavkom: „Die deutsche Eobe sinkt“, — ko vam pišem iz „slovenske dežele“, mej tem ko je citirani stavek „N. Fr. Pressinega“ članka pisan tam gori v „nemškem“ Beču, kjer je sicer tudi nekaj Slovanov, pa ne toliko, kolikor je tistih Hrvatov tam doli v Zagrebu, ki so zbog svoje narodne zavesti in energije, pa tudi zaradi znanih Davidovih magjarskih grbov zakrivili, da ban Pejačević ostavi svoj posel in pa da je, — recimo „N. Fr. Pr.“, katerej je „die slavische Fluth“ menda jetra in obisti pretresla, — ozrla se zopet jedenkrat na nas Slovane in naše otroke; dasiravno pa stvar ni toli važna, da bi jaz, ki sem se zbog svojega tritedenskega molčanja nekako prerodil in prenovil, še dalje razpravljaj ta tudi „steigenden Koribantismus“ fanatičnih ustavakov nemško-judovskega kalibra; dočim se je meni to molčanje potrebno zdelo baš v perijodi blaženega časa, ko se slovenski narod ne vrti in ne peče več na razbeljenem raznu nemškega liberalizma Auersperg-Widman-ove čre, kar bodi zahvaljeno Bogu in pa naši političnej previdnosti. — Gotovo pa jaz s tem ne mislim hvale po-

sipati člankarju g. F. S.—b— v 16. številki „Ljudskega Glasu“, ki s celim navdušenjem nasvetuje sporazumljenje s stranko, katera je našemu narodu ravno tako škodoželjna, kakor lisjak neprevidnej kuretini. Pa, sapienti sat! In tako lejte, gospod urednik, bi vam jaz ne bil danes pisal niti o „slavische Fluth“, niti o nemškej „Ebbe“, da me ni presunila obsodba necega narodnega mojega prijatelja, rekočega, ka sem jaz jel (zbog neke nemške malenkosti) — nemčuriti, dočim sem jaz čakal in še zdaj čakam, kdaj se tudi Dolenjska stran oglasi kje s kakšno „narodno veselico“, katere čisti donesek bi namenjen bil „Narodnemu domu“ ali komur si že bodi, da bi se potem vsaj ne sodilo, ka se je v letu 1883. obnesla samo Gorenjska in — Notranjska s svojimi „veselicami“, katerih čisti donesek ima pripomoči, da bode „Narodni dom“ kolikor toliko preje stal trdno in v ponos celemu narodu. — To je gotovo: kar se ni, se lahko še zgodi, in če se na dolenjske strani zgodi, kar sem ravno mimogrede omenil, bode po vsej pravici in resnici hvale vredno, že zbog tega, ker se potem nam Dolenjcem, recimo, ne bode očitati moglo, ka smo se zadnji čas zagreblji v „Nirvan-ino“ lenobo; primerno hvalevredna bi bila kakšna taka veselica zlasti tam, kjer je ustanovljena narodna „Čitalnica“ ali pa „Bralno društvo“, dasi bi se tudi v tacem kraji (sedaj o počitnicah) napraviti dala kakšna koristna (gospod urednik, pardon! jaz mislim tu za naš narod!) veselica, kjer še ni nobenega jednacega „narodnega ognjišča“, ker upliv jedne take veselice na priprosti narod je isti tu, kakor tam, bi dejal, čeravno se trditi ne more — in bi tudi nelogično bilo, gospod urednik! — da je narodna zavest jednaka tam, kjer je kakšno „Bralno društvo“, kakor oudu, kjer ga ni.

Iz teh vrst, gospod urednik, pa blagovolite razvideti, da bi se po tem, kar sem ravnokar omenil, tudi dokaj v okom prišlo tistemu neumnemu nemškutarenju, katerega se v naši „slovenske deželi“ še vedno toliko čuje, da je že vrabci na strehah posnemajo, in katero bi se še mene prijelo, da nemam na sebi dobro „gumirane“ mreže narodne samozavesti. Pa na svidenje, gospod urednik!

Avis domestica.

Domace stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je 300 gld. za notranjo opravo farne cerkve v Košani.

— (Milostl. knezoškof dr. Krizostom Pogačar) vrnil se je včeraj zjutraj s svojega gradu v Goričanah, kjer je bival dlje časa, v svojo palačo v Ljubljano.

— (Ugovorna obravnava) „Slovenskega Naroda“ proti zadnji konfiskaciji razpisana je na 6. dan septembra t. l. dopoldne ob 10. uri. Dotični odlok c. kr. dež. sodišča dostavil se nam je prvokrat v slovenskem jeziku, v prav dobri slovenščini.

— (Zdravstveni svet) zboroval je včeraj popoldne ob 5. uri na magistratu. Pretresoval je desinfekcijo in potrebne naprave proti koleri. V obravnavo prišlo je tudi to, da se perilo iz sifilitičnega oddelka v Bazoviku skupaj pere z drugim perilom. Ukrenilo se je, da se mora tako perilo poprej desinficirati, potem se le dati v pranje. Enketna komisija bode določila, se li bodo barake na sv. Martina cesti uporabile za slučaj kolere. Sklenilo se je nadalje, da se desinficirajo vsi javni kanali, da se pregledava vse sadje, ki se donaša v mesto. Desinficirati morajo se tudi vse zaloge cunj in kostij. Ti ukrepi so prav hvalevredni; upajmo tedaj, da se vsi tudi točno in hitro izvedó.

— (Z Notranjskega) se nam piše: Kakor se more do zdaj pregledati, je uspeh razprodaje srečk naše notranjske slavnosti jako poveljen. Podvizajte se še zadnji hip, gospóda! Od nekaterih strani se misli, da mora vsak, če hoče kaj „zadeti“, biti poleg pri dviganji. Ali loterija ni tombola! 100 potegnenih števil se primerno oznani in dobitke se po oglasu na podlagi pravičnega loza dopošljejo ali pa izročé. — Drugi dopis pa slove: Priprave za narodno slavnost v Postojini so velikanške in povsod navdušenost velika, ljudstvo komaj

